CHRIS CARTER

MANĘS NESURASI

Iš anglų kalbos vertė Indrė Kairytė

Jotema

1

Sėdėdamas kaltinamųjų suole, Nelsonas Stiuartas stebėjo, kaip dvylika prisiekusiųjų — šeši vyrai ir šešios moterys — grįžta į teismo salę. Jų skirtingo aukščio kulnai nevienodais intervalais kaukšėjo į medines grindis, kurdami grėsmingą žingsnių maršą, aidintį per visą salę it himnas. Nors nė vienas iš prisiekusiųjų į Nelsoną net nežvilgtelėjo, jiems vėl įsitaisant savo vietose ložėje, jis mėgino iš jų bejausmių veidų išskaityti savo likimą.

Pastarąsias šešias dienas šie dvylika prisiekusiųjų klausėsi liudijimų... kiekvieno žodžio... kiekvienos detalės, jiems pateiktų kaltintojo, gynėjo ir visų trylikos duoti parodymus iškviestų liudytojų.

Pastarąsias šešias dienas, teismo procesui pamažu stumiantis į priekį, Nelsonas stebėjo, kaip tie dvylika prisiekusiųjų retkarčiais vis žvilgteli jo pusėn, tyrinėja veido išraiškas ir kūno kalbą ieškodami kaltę išduodančių ženklų: nejaukaus muistymosi ant kėdės, sukinėjimosi, nervingo rankų krapštymo, seilių rijimo išdžiūvusia burna, perdėto mirksėjimo... bet ko, kas galėtų ką nors išduoti. Tačiau Nelsonas kruopščiai paisė Tenoro Brajanto, savo advokato, nurodymų.

— Nelsonai, — prieš septynias dienas per paskutinį susitikimą prieš teismo posėdį kalbėjo Brajantas, — turi manęs paklausyti labai įdėmiai, nes tai itin svarbu. Rytoj, visam šiam reikalui prasidėjus, privalai neatskleisti jokių emocijų... *jokių*. Užsiimu šituo ganėtinai ilgai, kad žinočiau, jog kiekviena tavo išraiška,

kiekviena reakcija bus interpretuojama tau nepalankiai, bus nukreipta prieš tave — nesvarbu, kokios nuoširdžios tos išraiškos ir reakcijos būtų. Jei pravirksi, išliesi nors vieną ašarėlę, jie manys, kad apsimetinėji. Jei šypsosiesi, sakys, jog nežiūri rimtai. Jei muistysiesi, manys, esą taip išduodi kaltę. Teismo proceso metu ne šiaip klausysis sakomų žodžių. Jie žiūrės į tave... visą laiką... ir darys tai labai įdėmiai. Ypač teisėja Rebeka Rivs, kuri gali elgtis kaip tikra kalė, kai teisėjauja bylose, tiesiogiai susijusiose su smurtu prieš moteris. Tačiau visų svarbiausia: kai prokuratūra pristatys tavo bylą... kai klausysiesi kai kurių liudytojų parodymų, nukreiptų prieš tave, net jei manysi, kad akiplėšiškai meluojama, *negali* išduoti pykčio — negali pratrūkti, belsti kumščiais į stalą, griežti dantimis... nieko. Jei parodysi bent menkiausią pykčio užuominą, bylos baigtis aiški.

Nuo pat pirmos dienos Brajanto pamokytas Nelsonas Stiuartas sėdėjo atsakovo vietoje ramiai it vazoninis augalas ir nedemonstravo jokių jausmų — iki tol, kai prieš tris dienas jo žmona, Samanta Stiuart, stojo prie tribūnos kaip pagrindinė prokuratūros liudytoja.

Nelsonas Samės nematė jau devynias savaites, nuo to laiko, kai buvo suimtas, nes tariamai ją sumušė ir paliko antrankiais prirakintą prie vamzdžių vonios kambaryje, o pats išėjo su bičiuliais lošti pokerio, kaip darydavo kiekvieną savaitę.

Samei įžengus į teismo posėdžių salę Nelsonas pasijuto šokiruotas. Žmona atrodė pavargusi ir trapi, regis, vos per du mėnesius keleriais metais pasenusi. Buvo numetusi daug svorio, oda atrodė išblyškusi ir išsausėjusi, plaukai pasišiaušę ir neprižiūrėti — per dvejus santuokos metus Nelsonas nematė nieko panašaus. Nepaisant šito, ji vis tiek atrodė priblokiamai graži.

Samė stojo prie liudytojų tribūnos ir detaliai dėstydama su-

sirinkusiesiems, kaip greitai jos santuoka tapo toksiška, kone iškart pravirko. Stebint budrioms visų, sėdinčių pirmoje posėdžių salėje, akims ir klausantis įdėmioms ausims, Samanta Stiuart, pasitelkusi kelias momentines prokuratūros pateiktas nuotraukas, papasakojo, kad jos pasaka apie tobulą santuoką tęsėsi vos kiek ilgiau nei tris mėnesius. Tuomet viskas pradėjo keistis — jų barniai tapo triukšmingesni ir karštesni... vis dažniau atskirai leido naktis... o Nelsonas pamažu tapo vis agresyvesnis, kol vieną naktį pagaliau pratrūko ir pirmąkart trenkė jai per veidą.

Samė detaliai dėstė, kaip kitus devyniolika mėnesių vyras ją mušė vis dažniau ir stipriau, kol ji pradėjo baimintis dėl savo gyvybės. Atskleidė teismui, kad tą naktį, kai Nelsonas buvo suimtas, ji jau ne pirmą kartą liko prirakinta prie vonios kambario vamzdžių jų namuose Voberne, Masačusetso valstijoje. Ne, jau ir prieš tai buvo keletą kartų šitaip įkalinta, todėl ir paslėpė mobilųjį telefoną su išankstinio mokėjimo kortele vonios kambario rankšluosčių stalčiuje.

Kai Nelsonas išėjo, užrakino duris ir paliko Samę kraujuojančią, išmargintą mėlynėmis, prirakintą po kriaukle, ji penkias minutes luktelėjo, kad įsitikintų, jog vyras negrįš. Būdama tikra, kad sutuoktinis išėjo, Samanta Stiuart išsitraukė paslėptą mobilųjį ir pagaliau iškvietė policiją.

Prokuroras, puikiai žinodamas, kaip tai efektyvu, paprašė teismo posėdžių salėje paleisti pokalbio su pagalbos numerio dispečere įrašą. Aiškiai norėta, kad prisiekusieji išgirstų neviltį Samantos Stiuart balse.

Pagalbos skambučio dispečerė:

— *911, kas nutiko?*

Kuždanti Samė:

— Aš... Vyras mane įkalino namuose. Jis... labai agresyvus žmogus. Aš... labai bijau.

— Kuo tu vardu, brangioji?

— Samanta... Samanta Stiuart... Samė.

— O kuo vardu tavo vyras, Same?

— Nelsonas Stiuartas.

— Same, ar kuždi todėl, kad tau gresia pavojus? Ar šiuo metu tavo vyras namie, su tavimi?

Samanta toliau kuždėjo:

— Ne. Jis išėjo, bet nežinau, ar ilgam. Prašau man padėti. Labai bijau, — silpnas Samės balsas dėl emocijų pradėjo dar labiau lūžinėti. — Esu prirakinta prie vamzdžių vonios kambaryje. Negaliu ištrūkti.

— Esi prirakinta prie vamzdžių vonios kambaryje? — Iš dispečerės balso buvo aišku, kad jai sunku patikėti tuo, ką girdi.

— Taip.

— Koks tavo adresas, Same?

Moteriai diktuojant adresą, teismo posėdžių salėje buvo girdėti kitame linijos gale skubiai barškinami klavišai.

— Same, ar esi sužeista?

— Taip.

— Ar stipriai esi sužeista? Ar kraujuoji? Ar patyrei pavojų gyvybei keliančių sužalojimų?

— Ne. Jau nebekraujuoju. Tiesiog sumušimai. Lūpa ir akis ištinusios.

— Gerai, Same, pareigūnai jau pakeliui pas tave, bet aš liksiu su tavimi, kol jie atvažiuos — dėl viso pikto, jei grįžtų vyras. Pareigūnai yra už mažiau nei trijų minučių kelio nuo tavo namų.

— Aš... Aš negalėsiu atrakinti durų. O jie manęs negirdės. Esu prirakinta vonios kambaryje, sujungtame su miegamuoju, pačiame namo gale.

— Viskas gerai, Same, nurodysiu pareigūnams įsilaužt-

ti. Kratos orderis nereikalingas, nes esi įkalinta namuose, gyvybei iškilo pavojus. Jie tave ras. Pasikliauk manimi. Ar namuose įrengta signalizacija?

— Taip.

— *Ar žinai jos kodą?*

— Taip... 071421, — balsas dar labiau įsitempia. — Prašau paskubėti.

— *Jie jau beveik šalia, Same. Patikslink, kurioje namo dalyje esi?*

— Esu vonios kambaryje, į kurį galima patekti per miegamąjį. Jis yra antrame aukšte — paskutinės durys pačiame koridoriaus gale. Vonios kambarys užrakintas. Nesu tikra, ar miegamasis taip pat užrakintas, bet tikriausiai taip ir bus.

— *Viskas gerai, Same, jie išlauš duris.*

Akimirką stoja tyla.

— *Gerai, Same, pareigūnai jau prie tavo durų. Dar kiek palūkėk, jie tuoj bus su tavimi. Nebereikia nieko bijoti, girdi mane?*

— Ačiū... Labai jums ačiū. — Žodžiai girdėti tarp kūktelėjimų.

Pokalbis nutrūksta.

Būtent per Samės liudijimą, jai pasakojant apie pirmą kartą, kai sutuoktinis ją, išmargintą mėlynėmis, paliko įkalintą užrakintame vonios kambaryje, Nelsonas neteko savitvardos.

— Esi sumauta melagė, tu, *nelemta kale*, — jis pašoko nuo atsakovo stalo priversdamas teisėją kaukštelėti plaktuku ir pareikalauti tvarkos teismo salėje.

— Advokate, — teisėja Rivs pervėrė Tenorą Brajantą žvilgsniu, galinčiu suskaldyti ir deimantą. — Jei nesugebate išlaikyti kliento ant pavadėlio, teks *jus* apkaltinti nepagarba teismui ir įsakyti išvesti jūsų klientą iš salės. Aišku?

— Taip, Jūsų kilnybe. Atleiskite, — Brajantas skubiai atsiprašė ir tvirtai uždėjo ranką Nelsonui ant peties. — Tai daugiau nepasikartos.

— Verčiau jau nepasikartotų.

— Ką, po galais, darai? — išplėtęs akis Brajantas sukuždėjo Nelsonui.

— Ji sumauta melagė, — iškošė Nelsonas pro sukąstus dantis. Pyktis it gyvatės nuodai kone lašėjo nuo lūpų kampučių.

— Gal ir taip, — nesiginčijo Brajantas. — Bet šis tavo protrūkis galėjo kainuoti mums pergalę sumautoje byloje, Nelsonai. Viešpatie, ar nori sėsti į kalėjimą? Nuo šiol privalai būti ramus it vanduo klozete, supratai? Nesvarbu, ką ji ar kas kitas kalbėtų, tu nejudėsi... Nė žodžio nepratarsi. Ar supranti, ką sakau?

Nelsonas taip sukando dantis, kad net žandikaulį dilgtelėjo.

Po Samantos liudijimo prokuratūra pakvietė antrą ir pagrindinę liudytoją, daktarę Luizą Steinman.

Daktarė Steinman buvo garsi ir labai gerbiama psichoterapeutė, priimanti pacientus privačiame kabinete Bostone, už keturiolikos kilometrų į pietus nuo Voberno. Daktarė Steinman patvirtino, kad pastaruosius dvidešimt penkis mėnesius Samanta Stiuart buvo jos klientė. Paliudijo, kad vidutiniškai Samanta pas ją apsilankydavo du kartus per savaitę. Po maždaug devynių terapijos mėnesių ji pradėjo ant Samantos kūno pastebėti mėlynes. Nors Samė tikindavo daktarę Steinman esanti labai nerangi ir lengvai įsitaisanti kraujosruvų, daktarė paliudijo turinti užtektinai patirties su buitinio smurto aukomis, kad žinotų, jog tokios mėlynės atsiranda dėl fizinio smurto, o ne atsitrenkus į baldus.

Likusią teismo proceso dalį, įskaitant visą daktarės Steinman liudijimą, Nelsonas Stiuartas tesėjo pažadą ir sėdėjo kuo tyliau ir ramiau... Iki vakarykštės popietės, kai prokuratūra tiesiai gynėjams ant kelių numetė netikėtą atominę bombą.

2

Vakar

Po penkių ilgų ir sekinančių dienų teisme atrodė, kad tiek ieškovai, tiek atsakovai jau pristatė savo versijas prisiekusiesiems. Iš viso buvo iškviesta dvylika liudytojų, visi kruopščiai apklausti, tada pasitelkta kryžminė apklausa, o kai kurie liudytojai dar kartą apklausti papildomai. Toliau, kitą rytą po to, kai abi pusės galiausiai baigs apklausas ir teisėja Rivs užbaigs dienos posėdį, bus sakomos baigiamosios kalbos. Pradės prokuratūra. Po baigiamųjų kalbų prisiekusiesiems bus nurodyta eiti į pasitarimų kambarį ir pradėti svarstymus.

Pusę keturių popiet, paskutiniam gynybos liudytojui pakilus nuo liudytojų suolo, Tenoras Brajantas jau ketino paskelbti baigęs apklausas, kai Leonardas Satonas atplėšė teismo posėdžių salės duris ir nuskubėjo prie turėklo tiesiai už prokuratūros stalo.

Satonas buvo pagrindinis Voberno prokuratūros tyrėjas, ekspertas, ieškantis dingusių liudytojų. Jam įpuolus į teismo posėdžių salę ir skubant centriniu praėjimu tarp suolų, į jį sukosi susidomėję, nekantrūs žvilgsniai — taip pat ir teisėjos Rivs.

— Kas vyksta mano posėdžių salėje? — paklausė ji Satonui nė nespėjus pasiekti turėklo.

Prokurorui Džordžui Oukfildui, kuris kartu buvo ir Midlsekso Masačusetse vyriausiasis prokuroras, teko pasisukti su visa kėde — tik taip jis galėjo pažiūrėti, kas dedasi už nugaros.

Išties įspūdingo stoto vyras buvo pernelyg stambus, kad žvilgtelėtų per petį.

— Hm... Norėčiau paprašyti minutės pertraukėlės, Jūsų kilnybe, — kreipėsi Oukfildas, nedrąsiai kilstelėdamas pirštą.

Satonas prilėkė prie turėklo, padavė Oukfildui popieriaus lapą ir kažką sukuždėjo į ausį.

— Pone Oukfildai, — paragino teisėja, — mano teismo posėdžių salė — ne kokteilių baras.

— Taip, Jūsų kilnybe, — atsiliepė prokuroras, pagaliau su kėde vėl atsigręždamas į teisėją. — Nuoširdžiai atsiprašau už sutrukdymą.

Nelsonas su Brajantu nuo gynybos stalo neramiai stebėjo Oukfildą.

— Kas, po paraliais, vyksta? — nerimavo Nelsonas, surauktais antakiais žvelgdamas į advokatą.

— Nesu užtikrintas, — atsiliepė Brajantas, subtiliai papurtydamas galvą. — Bet jei Leo atlekia į salę prieš man baigiant apklausas, tikriausiai nutiko kas nors negero... negero mums.

— Kas, po velnių, tas Leo?

Brajantui dar nespėjus atsakyti Oukfildas teisėjai Rivs prieš akis pamojo Satono perduotu popieriaus lapu.

— Jūsų kilnybe, jei leistumėte... gal galėtume prieiti? — Jis žvilgtelėjo į Tenorą Brajantą, sėdintį prie gynybos stalo ir veriantį jį žudikišku žvilgsniu.

Teisėja Rivs taip pat neatrodė labai patenkinta, bet mostelėjo prokurorui ir advokatui leisdama prieiti.

— Kas čia dedasi? — kaipmat pasiteiravo Oukfildo, ranka uždengdama mikrofoną ant stalo.

Oukfildas nosinaite nusibraukė nuo kaklo ir kaktos prakaitą. Jo skruostai nuolatos būdavo švelniai išraudę, kad ir kaip karšta ar vėsu būtų, visuomet atrodydavo, jog maždaug po

dviejų įkvėpimų jam prireiks deguonies baliono. Kalbant atvirai, Oukfildas visai nepriminė negailestingo prokuroro, koks iš tiesų buvo.

— Jūsų kilnybe, — pradėjo Oukfildas, — žinau, kad teismo posėdis jau gerokai pasistūmėjęs, bet nei kaltintojai, nei atsakovai apklausų oficialiai dar nebaigė, tad norėjau paprašyti, kad leistumėte prieš baigiant šios dienos posėdį iškviesti dar vieną, paskutinį, liudytoją.

Brajanto žandikaulis nukaro kone iki grindų.

— *Ką?* Liudytoją? Jūs *tikriausiai* juokaujate, ar ne? — Nevilties kupinas žvilgsnis nukrypo į teisėją Rivs. — Jūsų kilnybe, juk tikrai nė nesvarstote leisti prokuratūrai iškviesti dar vieną liudytoją teismo procesui taip smarkiai pažengus į priekį. Atsižvelgiant į oficialų liudytojų sąrašą, pateiktą bylos aptarimo metu, visi — tiek kaltinančiosios, tiek atsakančiosios pusės — liudytojai jau pasisakė. Abiejų pusių pozicijos pateiktos teismui. Jau ketinome skelbti apklausų pabaigą.

— Tačiau to dar nepadarėme, — įsiterpė Oukfildas. Jo balsas priminė keistą žvyro ir aksomo derinį.

— Tai nepriimtina, Jūsų kilnybe, — atšovė Brajantas. Atrodė, kad stambi vena jo kakle tuoj sprogs. — Akivaizdu, kad prokuratūra griebiasi netikėtumo taktikos. Šis liudytojas ar liudytoja nebuvo paminėtas per bylos aptarimą, taigi, mes nieko apie tą žmogų nežinome. Vadinasi, nepasiruošėme klausimų. Tai ne šiaip neetiška — tai tiesiog prokuratūros smūgis žemiau juostos, negalite jiems to leisti. Ant kortos pastatyta mano kliento laisvė...

Teisėja Rivs rankos mostu nutildė Brajantą ir kreipėsi į Oukfildą:

— Prokurore, esu linkusi pritarti gynėjui. Panašu į mėginimą užklupti netikėtai... Turiu pridurti, kad tai daroma tikrai per vėlai. Kas tas liudytojas, kurį norite iškviesti į mano posėdžių

salę? Kodėl jo anksčiau neminėjote? Ir kodėl jo nebuvo liudytojų sąraše, pateiktame per bylos aptarimą?

— Nes iki vakar dienos nenutuokėme apie tokios liudytojos egzistavimą, Jūsų kilnybe.

— Aha, sumautai šūdą mali, Džordžai, — atkirto Brajantas, susiraukdamas Oukfildui. — Jūsų kilnybe, prokuratūra aiškiai nori paversti teismą pajuokų objektu. Negalite leisti, kad taip nutiktų.

— Tokia tiesa, Jūsų kilnybe, — Oukfildas pasiduodamas iškėlė rankas. — Prisiekiu, apie ją išgirdome vos vakar, maždaug dešimtą valandą ryto. — Jis palenkė galvą dešinėn, prokuratūros stalo link. — Tada ir nurodžiau Leonardui Satonui, mūsų vyriausiajam tyrėjui, pamėginti ją surasti. Pats neturėjau vilčių moterį rasti. — Oukfildas pažvelgė į Brajantą. — Esi teisus, Tenorai, jau buvau pasiruošęs skelbti apklausų pabaigą, tačiau liudytoją radome, ji čia.

— Kur ji? — pasitikslino teisėja Rivs, nukreipdama žvilgsnį į teismo posėdžių salės duris.

— Ji čia, Jūsų kilnybe, — pakartojo Oukfildas. — Už posėdžių salės durų. Jei leisite jai pasisakyti, išgirsite šokiruojantį liudijimą, galintį drastiškai pakeisti šio teismo proceso baigtį.

Oukfildas padavė teisėjai tą patį popieriaus lapą, prieš kelias minutes jam įteiktą Satono.

— Jūsų kilnybe, stipriai prieštarauju tokiam sabotažui, — priešinosi Brajantas, nemėgindamas numalšinti pykčio balse. — Jei prokuratūra apie galimybę, kad atsiras nauja liudytoja, žinojo jau vakar ryte, kodėl apie tai neužsiminė vakar... Ar bent šiandien, posėdžiui prasidedant? Ne, jos kvietimą atidėjo iki paskutinės sekundės. Nagi, Jūsų kilnybe, negali būti, kad leisite tokį pigų triuką.

Teisėja Rivs vėl kilstelėjo ranką nutildydama Brajantą, dirstelėjo į informaciją Oukfildo paduotame popieriaus lape. Tuomet akimirką mąsliu, rimtu veidu sustingo.

Advokatas ir prokuroras laukė.

Teisėja Rivs žvilgtelėjo į laikrodį.

— Gerai, — galiausiai tarė, kreipdamasi į Brajantą. — Padarysime keturiasdešimt penkių minučių pertrauką, kad galėtumėte paruošti klausimus. — Ji nukreipė žvilgsnį į Oukfildą. — Leisiu jūsų liudytojai pasisakyti, nes prisiekusiesiems reikia tai išgirsti, bet daugiau niekada mano posėdžių salėje nemėginkite pakartoti tokio triuko, supratote?

— Neįmanoma, kad kalbate rimtai, Jūsų kilnybe! — aiktelėjo Brajantas, išpūsdamas akis. — Negalite leisti tokios prokuratūros pasalos. Tai absurdiška. Kaip galima tokį procesą vadinti sąžiningu, jei ieškovas elgiasi, kaip panorėjęs?

— Norite pasakyti, kad esu nesąžininga teisėja, advokate? — atrėmė teisėja Rivs.

Ji buvo stambi penkiasdešimt septynerių metų afroamerikietė, prieš dvidešimt ketverius metus baigusi Prinstono universitetą ir kitus dvidešimt metų sunkiai plušusi, kad taptų teisėja. Turėjo patirties abiejose baudžiamosios teisės pusėse — tiek ieškovų, tiek atsakovų, — o pergalių skaičius atrodė išties įspūdingas. Nors teisėja dirbo tik ketverius metus, Rebeka Rivs jau buvo užsitarnavusi itin griežtos, bet išskirtinai teisingos teisėjos reputaciją. Jos klausiamas žvilgsnis smigo Tenorui Brajantui į veidą.

— Sakiau ne taip, Jūsų kilnybe, bet vos prieš akimirką sutikote, kad prokuratūra mano kliento komandą bando pričiupti netikėtai, o dabar jau leisite? Privalau tokiam sprendimui karštai paprieštarauti, Jūsų kilnybe.

— Jūsų „karštą“ prieštaravimą užfiksavau, advokate, — patikino teisėja Rivs, kažką pasižymėdama užrašuose. — Tačiau sprendimas priimtas. Turite keturiasdešimt penkias minutes klausimams paruošti.

Brajantas netikėdamas papurtė galvą.

— Kaip galiu paruošti klausimus, jei net nežinau, kas ta liudytoja?

— Jos vardas Kandisė Logan, — atsakė Oukfildas. — Jei tikrai norite sužinoti, kas ji tokia, karštai patariu pasiklausti savo kliento. — Jo patarimą palydėjo vypsnis. — Jis žinos.

— Po velnių, kas čia dedasi? — nekantravo Nelsonas, kai Brajantas iš susirūpinimo ir įsiūčio purtydamas galvą sugrįžo prie atsakovų stalo.

Advokatas atsakė klausimu:

— Kas tokia yra Kandisė Logan?

Nelsono veidas susmuko.

— *O velnias*!

3

Tenoras Brajantas žinojo, kad jo ir komandos paruošta gynybos strategija nėra stipri. Dar menkesnė ji tapo po pagrindinių prokuratūros liudytojų, Samantos Stiuart ir daktarės Luizos Steinman, pasisakymų. Vis dėlto Masačusetso valstijoje smurtas artimoje aplinkoje laikomas sunkiu nusikaltimu, už jį gresia iki penkerių metų laisvės atėmimo valstijos kalėjime. Kadangi jis laikomas sunkiu nusikaltimu, teisiamasis būtų nubaustas tik tuo atveju, jei visi dvylika prisiekusiųjų priimtų vieningą sprendimą dėl kaltės. Jei bent vienas prisiekusysis pagrįstai suabejotų prokuratūros kaltinimais, asmuo nuteistas nebūtų. Brajantas neabejojo, jog, nepaisant Samantos Stiuart ir daktarės Steinman liudijimų, bent vieną iš prisiekusiųjų patraukė į „abejonių" stovyklą. Tačiau jis nenumatė, kad netikėtai bus įtraukta tokia liudytoja, kuri paskatino teisėją Rivs pakomentuoti: „Leisiu liudytojai pasisakyti, nes prisiekusiesiems reikia tai išgirsti."

Jo nerimas buvo pagrįstas.

Net ir įskaitant gynėjų klausimus ir papildomus prokuratūros patikslinimus, Kandisės Logan liudijimas truko mažiau nei pusvalandį, ir per tas trisdešimt minučių žlugo bet kokios gynėjų viltys, jog Nelsono kalte bus suabejota.

Panelė Logan, priblokšianti moteris visomis šio žodžio prasmėmis, buvo šviesiaplaukė, o jos figūra net ir teisėją Rivs paskatino stumtelėti akinius ant nosies galo, kad geriau įsižiūrėtų. Kandisė paliudijo, kad kiek daugiau nei prieš metus susipažino su Nelsonu Stiuartu koktelių bare Bostone ir užmezgė su juo romaną. Šis truko vienuolika mėnesių.

Uždavinėdamas liudytojai klausimus prokuroras nesunkiai atskleidė, kad, kalbant apie santuoką, Nelsonas Stiuartas buvo talentingas sukčius — kone metus pynė įmantrų melų tinklą apgaudinėdamas žmoną. Sekė pasakas apie vėlyvo vakaro susitikimus, verslo išvykas ir panašius dalykus.

Naujiena apie meilužę žlugdė gynybą, bet dar labiau prie to prisidėjo Džordžas Oukfildas, nustebinęs visą posėdžių salę paprastais klausimais.

— Panele Logan, — kreipėsi Oukfildas, atsistojęs tiesiai priešais liudytojų tribūną ir reikšmingu žvilgsniu verdamas prisiekusiuosius. — Gal galėčiau pasiteirauti, kodėl jūsų romanas su atsakovu, ponu Nelsonu Stiuartu, nutrūko? Gal galite papasakoti? Ar taip atsitiko dėl sąžinės graužaties? Gal jis jautėsi kaltas dėl neištikimybės žmonai?

Kandisė Logan giliai įkvėpė ir leido žvilgsniui nuklysti prie atsakovų stalo. Nelsonas Stiuartas vėrė ją žudikišku žvilgsniu.

— Ne, — atsiliepė moteris. — Ne dėl šios priežasties.

— Kas romaną nutraukė, panele Logan? — pasiteiravo Oukfildas, jau žinodamas atsakymą.

— Aš.

— Gal galite atskleisti, kodėl?

Nelsonas Stiuartas vis dar spitrijosi į Kandisę Logan, tarytum pasirengęs ją pasmaugti. Visa išvaizda šaukte šaukė: „Nedaryk to... Po velnių, nedrįsk.“

Štai tada moteris kone nepastebimai prisimerkė — to užteko pasiųsti Nelsonui aiškią žinutę: „Užsikrušk.“

— Tiesiog nebeištvėriau smurto.